

Arrest

nr. 79 146 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2011 beslist het bestuur tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Het bestuur geeft de verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2012 is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 7, 9bis, en 9ter de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de instructies van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van juli 2009, de motiveringsplicht, de Europese Richtlijn 2004/83/EG, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging, het fair-play beginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) juncto artikel 13 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt in een eerste middel dat er van een administratieve overheid mag verwacht worden dat zij een administratieve beslissing niet zomaar verantwoordt met een algemene verwijzing naar een wettekst, en hierbij tal van elementen die van belang zijn voor de rechtmatigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet beoordeelt, hieromtrent niet motiveert, en de verzoekende partij in het ongewisse laat. Meer specifiek werd geen rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij ondertussen vijf jaar in België verblijft, en zij in deze periode ononderbroken in procedure is geweest en gedurende meer dan 4 en een half jaar ononderbroken over een legaal verblijf in België heeft beschikt. Bovendien werd door de verwerende partij geen rekening gehouden met de zeer nadelige gevolgen bij een terugkeer en werd er geenszins een onderzoek verricht naar de schending van artikel 3 EVRM. Bovendien werd in de bestreden beslissing niet gemotiveerd betreffende de medische toestand van de verzoekende partij, die niet goed is, en die maakt dat zij onmogelijk kan terugkeren. Dienaangaande werd weliswaar een negatieve beslissing genomen door de dienst Vreemdelingenzaken op dezelfde datum, maar in het bevel werd niet verwezen naar deze beslissing, noch naar enige medische toestand van de verzoekende partij. Er is een manifeste schending aan de orde van de beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de Europese Richtlijn 2004/83/EG de subsidiaire beschermingsstatus invoerde. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. De asielinstanties dienen niet enkel te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus kan verwerven, maar ook of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt niet gemotiveerd waarom de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Armenië. Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, zonder enig onderzoek naar de toestand in Armenië, worden het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur evenals artikel 3 EVRM geschonden. De bestreden beslissing schendt artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM door geen rekening te houden met de slechte medische toestand van de verzoekende partij. Bovendien schendt de bestreden beslissing art. 9bis van de vreemdelingenwet door nog voor er een beslissing is genomen op basis van de instructies van juli 2009 vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De verzoekende partij dreigt nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op haar aanvraag op basis van de instructies van juli 2009, die weliswaar geen wettelijke basis hebben maar waaromtrent de staatssecretaris verklaarde deze te zullen naleven, te worden teruggestuurd, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel van fair-play. Het bestuur had haar beslissing aangaande de aanvraag 9bis moeten afwachten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is in strijd met de instructies van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 15, c van Richtlijn 2004/83/EG, artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij stelt dat het Hof van Justitie van oordeel was in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, maar het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De verzoekende partij stelt dat zij hierboven heeft aangetoond dat de situatie in Dagestan er op heden één is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering, etc. waardoor de verzoekende partij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. De verwerende partij diende dus alle relevante elementen te onderzoeken. Meer bepaald moest de verwerende partij zich ervan vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico zou lopen op een mensonterende behandeling

bij een eventuele terugkeer, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas. Er is dus een manifeste schending aan de orde van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM. Uit de motivering moet blijken dat er een daadwerkelijk onderzoek is gebeurd en dat er dus geen schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit niet uit de motivering, wel integendeel.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De middelen zullen dan ook, wat de motiveringsplicht betreft, vanuit dit oogpunt besproken worden.

De verzoekende partij voert de schending aan van de instructies van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van juli 2009. De verzoekende partij kan echter enkel dienstig de schending van wetsbepalingen, algemene rechtsbeginselen, of beginselen van behoorlijk bestuur opwerpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien de voornoemde instructies geen van voorgaande zijn, kan de verzoekende partij de schending ervan dan ook niet dienstig aanvoeren.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2011, duidelijk vermeldt dat het genomen werd *"in uitvoering van de beslissing van 13/12/2011 ... van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke integratie"*. Dit doelt duidelijk op de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 december 2011. Deze laatste beslissing heeft de verzoekende partij aangevochten in een apart verzoekschrift, gekend onder rolnummer 87.739. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten niets te maken heeft met de medische problematiek op zich, die overigens werd besproken in de ongegrondheidsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 december 2011, kan de verzoekende partij niet dienstig argumenten opwerpen die verband houden met haar medische problematiek. De huidige bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals ze ook duidelijk vermeldt. De verzoekende partij kan dus niet dienstig de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoeren in de huidige procedure. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist het enige motief van de bestreden beslissing in het geheel niet, namelijk: *"De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980)"*. Het feit dat de verzoekende partij ondertussen vijf jaar in België verblijft, en zij in deze periode ononderbroken in procedure is geweest en gedurende meer dan 4 en een half jaar ononderbroken over een legaal verblijf in België heeft beschikt doet hier niets aan af. De verzoekende partij betoogt dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met de zeer nadelige gevolgen bij een terugkeer en werd er geenszins een onderzoek verricht naar de schending van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk wat deze "zeer nadelige gevolgen" dan wel zouden zijn. De aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wordt verder besproken.

Verder merkt de Raad op dat de Europese Richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in Belgische wetgeving. De verzoekende partij verwijst naar de wetgeving met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst merkt de Raad op dat de asielaanvraag van de verzoekende partij van 28 juli 2006 definitief werd afgewezen. Verder heeft de bestreden beslissing niets van doen met de asielaanvraag van de verzoekende partij, maar is zij een gevolg van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van art. 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dus niet dienstig argumenteren dat het bestuur had moeten motiveren met betrekking tot de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, eenvoudig omdat de bestreden beslissing er niets mee van doen heeft. Zoals gezegd werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van de middelen is niet ontvankelijk.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom de verzoekende partij bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten. Nogmaals wijst de Raad erop dat zij nalaat deze motieven te betwisten. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch het fair-play beginsel aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat zij heeft aangetoond dat de situatie in Dagestan er op heden één is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringingen, etc. waardoor de verzoekende partij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift echter zelfs geen begin van bewijs hiervan bij. Zij heeft zelfs, in tegenstelling tot wat zij zelf beweert, in haar verzoekschrift met geen woord gerept over enig willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringingen, etc., uitgezonderd de loutere bewering die hierboven werd weergegeven.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringingen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringingen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit wat hierboven reeds werd uiteengezet blijkt echter dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft, noch dat het voldoende concreet en aantoonbaar is. Zij verwijst ook niet naar enige rapporten aangaande de toestand in haar land van herkomst. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat "Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. Waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt". De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 E.V.R.M. dan ook niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het eerste, tweede en derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC